

מאמר התחזקות

אוצר של הלכה, חיזוק, מעשיות, בעבודת שמירת העיניים

פטרון
טהור עיניים
הודש ניסן
מזה"ר כ"ר
צ"כ בראך ה"ו
עם בני והתניו נ"ו
כל אהר כשמו הטוב יבורך

שנה ג | גליון לא | לשון-קודש | פסח תשפ"ג לפ"ק

הגה"צ המשפיע
רבי יצחק משה
ארלנגר שליט"א

שאלות יסודיות
בעניני שמירת העיניים,
מובהרות על ידי
משפיעים מפורסמים

קילורין לעיניים

התמודדות תמידית, מה התועלת?

צבר האזערכת

זמן חירותינו:
שבהתקרב ימי 'זמן חרותנו' יש לנו את הזכות לצאת אל הציבור היקר והקדוש בגליון חדש, מלא וגדוש בדברי חיזוק כטללי תחיה בענין שמירת העיניים.
מובא בספרים הקדושים ששמירת העיניים, היא היא החירות האמיתית של האדם. כי כשאדם קשור בחבלי תאוותיו, הרי הוא משועבד לגמרי אל היצר, ואין לך עבד גדול מזה. וכפי שהמאירי כותב על המשנה "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה" (אבות פ"ו) בזה"ל: "מי שנפשו אינה משועבדת לתאוות הגופניות, זהו החירות האמיתית". וראה את לשונו הקדוש של האלשיך (קהלת י, טז), על מי שמשועבד לתאוותיו: "ידוע כי אשר ישתעבד ליצרו הרע יקרא משועבד, כמשרת ועבד לו. אך אשר ישתעבד ליצרו הטוב, ועושה רצונו תמיד, הוא יקרא בן חורין, ולא משועבד..."
הרמב"ם, במכתב לבנו כותב "שעבדו החומר לשכל - כלומר הגוף לנפש, המשך בעמוד ט

שאלה:
יש לי נסיונות לא מעטים בשמירת העיניים, אני עושה כל שביכולתי כדי להתגבר, ולא תמיד זה מגיע לי בקלות. אך בעיקר מציק לי עצם העובדה שאני צריך להתמודד עם ענינים כאלה; הרי אינני איש גס חלילה, ההיפך, אני נחשב כאבורך נעלה וירא שמים - מנין מגיעים אלי נסיונות כאלו?
יתירה מזו, אני מכיר ורואה אנשים נערכי, שרבים מהם אפילו אינם מקפידים על הגדרים כמוני, ועם כל זה הכל חלק אצלם. אין להם את הנסיונות שלי; מדוע זה כך?

תשובה:
מדבר בצדיקים לקראם זונים ח"ו, אלא כבינונים כיוצא בו שנופלים לו הרהורי ניאוף במחשבתו בין בהיתר כו', וכשמסיח דעתו מקיים לאו זה. ואמרו רז"ל ישב ולא עבר עבירה נותנים לו שכר כאלו עשה מצוה, ועל כן צריך לשמוח בקיום הלאו כמו בקיום מצות עשה ממש.
בשורות אלו מחדד הבעל התניא כמה נקודות חשובות מאוד, הנוגעות לנושא זה הלכה למעשה:
ראשית, צריך לדעת שנסיונות ותאוות רעות אינם סיבה לדאגה - "אדרבה יש לו לשמוח בחלקו" כי נסיונות הם לא 'נפילות', אלא הזדמנויות לזכות למצוות גדולות "שאף שנופלות לו במחשבתו (הרהורי תאוות) הוא מסיח דעתו מהן, לקיים מה שנאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם".
יתר על כן, חז"ל הרי אומרים לנו "ישב ולא עבר עבירה נותנים לו שכר כאילו עשה מצוה" הוי אומר

זוהי באמת שאלה שהרבה מתקשים בה, סוגיא חמורה שנוגעת מאוד למעשה, ולכן זו מצווה גדולה לדון בה וליישרה, דבר דבור על אופניו.
אך האמת היא ששאלה זו כלל אינה צריכה לתשובה שלי ושכמותי, כי היא כבר זכתה לתשובה מפורטת על ידי בעל ה'תניא' בעצמו. ניתי לידינו את הספה"ק 'ליקוטי אמרים' וניחזי את לשונו הקדוש בפרק כז, כאשר הוא מתייחס בפרוטרוט לנושא המדובר. וזה לשונו שם:
ואם העצבות אינה מדאגת עונות, אלא מהרהורים רעים ותאוות רעות שנופלות במחשבתו... אדרבה, יש לו לשמוח בחלקו שאף שנופלות לו במחשבתו הוא מסיח דעתו מהן, לקיים מה שנאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם. ואין הכתוב

תוכן הגליון

קילורין לעיניים:

הגה"צ המשפיע ר' יצחק משה ארלנגר שליט"א - עמוד א-ב	
יאמרו המושלים	עמוד ג
והאר עינינו	עמוד ט
מי נעמך ישראל	עמוד יא
החכם עיניו בראשו	עמוד יא
מכתבים למערכת	עמוד יב

<<<

שבכל נסיון שיש לו, הוא מקיים מצוות מעשיות גדולות ועצומות כמו אכילת מצה ונטילת לולב. ואם כן יש לנו לעשות נשתנה מצווה זו שאותה מולכן, באותה השמחה וההתלהבות שהוא מקיים מצוות אלו, הוא צריך להיות בעת שזוכה לקיים מצוות ולא תתורו!

שנית, מתייחס הבעל התניא לעצם ההרגשה של האדם על כך שיש לו נסיונות והוא חש את עצמו אדם שפל בגלל כן. הבעל התניא מחדד ואומר, שבעל נסיונות הוא לא אדם רשע, הוא אדם בינוני, שאמנם לא נקרא צדיק, אך בדיוק לאנשים רגילים שכמותו נתנה התורה את המצווה של ולא תתורו. ומעולם לא שמענו שאדם נכנס לעצבות כי עדיין אין לו רוח הקודש...

כי לכן נוצרת!

ואכן, זו הסיבה שאדם נופל בעצבות, כיון שאינו רואה את המציאות של הנסיונות אל נכונה. כואב לו על כך שיש לו נסיונות, כי לדעתו הוא כבר היה צריך להיות 'אחרי זה'. אבל האמת היא שכל זמן שהוא עדיין לא הגיע לדרגת צדיק, התפקיד שלו הוא להתמודד עם נסיונות, כי זוהי עבודת הבינונים - להתגבר על הנסיונות והתאוות של הנפש הבהמית, לדחות את המחשבות ולהסיח את דעתו מהן. על עבודה זו צריך לשמוח כי זו עבודה נשגבה ביותר, ומרור זה על שום מה?...

עוד ממשיך הבעל התניא ואומר שבכל דחיה ודחיה של מחשבה לא טובה, הוא מכניע את הסטרא אחרא וכלשונו הק' "ואתכפיא סטרא אחרא דלעילא, המגביה עצמה כנשר לקיים מ"ש אם תגביה כנשר וגו' משם אורידך נאם ה'" ודבר זה גורם נחת רוח עצומה למעלה, כמו שמפליג בזוהר פ' תרומה [דף קכח], שכביכול בכך נתרומם כבוד ה' למעלה, יותר מכל שבח אחר!

כל התגברות משפילה את הסטרא אחרא

במאור עינים (לך לך) כותב שבכל התגברות של האדם על היצר, הוא מכניע ומוריד את הסטרא אחרא, ומשפילה עד עפר.

ראיתי מספרים על האור החיים הק' שפעם ראה בחזיון לילה, כיצד הוא מתאבק עם הסטרא אחרא, עד שנצחה והכניעה. למחרת הוא היה שרוי בשמחה גדולה על כך. נתאר לעצמנו, בזמן שהאדם עומד בנסיון, הרי הוא נלחם עם הסטרא אחריו ויכול לה, ממש כפי הדרגה שהראו להאור החיים הקדוש. הקלה היא בעיניך, כמה צריך לשמוח על כך!

ועתה אל תעצב, ואל יהיה קל בעיניך עוצם עבודתך הקדושה בדחיית היצר ועמידה בגבורה במלחמה נגדו, כי יתכן שזהו כל יתרון האדם בעולמו. וכפי שממשיך הבעל התניא וכותב "ולכן אל יפול לב אדם עליו ולא ירע לבבו מאד גם אם יהיה כן כל ימיו במלחמה זו, כי אולי לך נברא וזאת עבודתו לאכפאי לסטרא אחרא תמיד".

ולא תתורו בכל רגע!

בספר אמרות טהורות (פ' שלח עמ' צח) מאת האדמו"ר מרחמסטריווקא שליט"א לרפ"ש, הוא מספר עובדה מאלפת על אביו הקדוש:

פעם הוא נסע עם אביו (הרה"ק ר' יוחנן מרחמסטריווקא זי"ע), מעיה"ק ירושלים לעבר טבריה. באמצע הנסיעה עלתה אשה והתיישבה בספסל שלפניהם והחלה לשוחח בקול.

התבטא רבי יוחנן מרחמסטריווקא בשמחה גלויה לבנו ואמר: "הרי אפשר לנו כעת לקיים ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם בכל רגע!". הוא לא ראה אשה, הוא באמת ראה כאן חפצא של מצוה, הזדמנות לזכות למצוות עצומות בכל רגע...

את אותו סיפור שמעתי גם מאחי של הרבי הגה"צ ר' יושע ז"ל: היה זה כשנסענו פעם יחד

**נסיונות ותאוות רעות
אינם סיבה לדאגה -
"אדרבה יש לו לשמוח
בחלקו" כי נסיונות
הם לא 'נפילות', אלא
הזדמנויות לזכות למצוות
גדולות "שאף שנופלות
לו במחשבתו (הרהורי
תאוות) הוא מסיח דעתו
מהן, לקיים מה שנאמר
ולא תתורו אחרי לבבכם
ואחרי עיניכם אשר אתם
זונים אחריהם".**

באותו אוטובוס עם האדמו"ר מראחמאסטרייווקא זצ"ל (הרה"ק ר' ישראל מרדכי זצ"ל), ובאמצע הדרך עצר האוטובוס מלנסוע ונעמד על אם הדרך במקום שלא היה נקי. אנוכי חישבתי לגשת לנהג ולבקשו שיסתלק במהירות מהמקום הנורא הזה, אזי סיפר לי ר' יושע סיפור זה.

לצורך עלייה

בספה"ק **מאור עינים** (פר' לך לך), הוא כותב שבעת שנשלח לאדם נסיון של אהבה רעה, עליו לדעת שמשמים רוצים לפתוח את לבו לאהבת ה' ולהגביהו לדרגה גבוהה. וז"ל:

והנה אודיעך דבר גדול בענין זה. הלא תדע אם אירע באיזה זמן שמרגיש האדם כנפשו שנופל בזמן שהוא ברוע המדות ח"ו, וביחוד אם נפל ברוע האהבה וכו' אפילו בהיתר, ידע נאמנה שרוצין להגביהו למעלה במדרגה עליונה, עם המדות המוטבעין בקרבנו, ולפתוח לבבו לאהבתו יתברך, שיזכה לבחינת נתינת התורה מלמעלה כאמור למעלה, וקודם ההגבהה היא ההשפלה"

וזה מחדד לנו שוב שאין שום מקום למחשבות של עצבות ודכדוך, אדרבא, הנסיונות הם סולם לעלות עליו, והם אות וסימן שהרשע רוצה להעלותו למקום קרוב אליו!

*

מדוע דוק אני?

ומכאן לנקודה הנוספת שהשואל העלה, מדוע הוא רואה שחבריו וידידיו אינם מתמודדים כמותו. יש בכך שתי נקודות:

ראשית, מהיכן אתה יודע?... מי אומר שאלו שאתה מחשיבם כאנשים בלי נסיונות לא מתמודדים בנסיונות כמוך ממש?

הרי חז"ל אומרים (פסחים נב ע"ב) "אין אדם יודע מה בלבו של חברו", ומציאות היא שאף אחד לא משתף את הזולת בנסיונותיו. וכשם שהוא אינו מכיר ויודע על נסיונותיו, גם נסיונותיו מכוסים ממך. אבל אין לך דרך לדעת האם הם באמת לא קיימים, ויתכן שהוא אף מתמודד יותר ממך. רק נדמה לך שלשני יותר קל!

שנית, לו יצויר שבאמת לחברך יותר קל בנושא זה, הרי גם זה נכלל בלואו של 'לא תחמוד'. כל מה שנגזר על חברך הוא יקבל, וכל מה שה' גזר בחכמתו יתברך שיהיה מנת חלקך, כך יהיה ואין בלתו. למה לך להתערב בחשבונות שמים? צריכים אנו רק לדעת שהגענו לכאן כדי לעבוד את ה' בכוחות ובכלים שהוא נתן לנו, ואת זה לעשות בכל כוחנו ורצוננו.

לאחרונה זכינו להוציא קונטרס על עניין הקנאה ושם הוכחנו בראיות ברורות העלינו לדעת, שכל המחשבות על מעלות החבר לעומת החסרונות שלי, הכל הוא ממקור מידת הקנאה. יש לו פחות נסיונות ממני, הוא בעל כשרון יותר ממני וכו' וכו', מחשבות אלו הן ממידת הקנאה המגונה, ואין לכך קשר לקנאת הסופרים, עליה העידו אמרו חז"ל שהיא מרבה חכמה.

ברבינו יונה מבאר שה"מרבה חכמה" הוא תנאי לקנאת סופרים אמיתית. רוצה אתה לדעת האם יש בך קנאת סופרים? אם אתה מחכים בעקבותיה וזוכה לדרגות געלות יותר, הרי זו אכן קנאת סופרים. ואם לאו, עליך לדעת שמקוננת בך קנאה פשוטה, מגונה ומכוערת, ויש לעשות הכל על מנת לגרשה. וזה הוא יסוד גדול!

לא להתנוסס בבוך

עיקר הנקודה שעלינו לזכור הוא - שמחה והתחזקות. לא לדבר על הדברים הללו ולא לחשוב

יאמרו המושלים

סיפורים אישיים
על עמידה
בנסינות מיהודים
בני זמננו

הזתם טהור

רציתי לשתף את הציבור הקדוש בשתי עובדות שקרו עמי לאחרונה, ושמידות על החשיבות הרבה שיש לשמירת העיניים לפני הקב"ה.

הייתי צריך לקבל חתימה של עו"ד על מסמכים מסוימים, ונדוע לי שיש מי שעושה זאת בחינם אין כסף. שמחתי על ההצעה שתחסוך ממני סכום כסף נכבד של שכר טרחה לעו"ד, לאחר שהללו יודעים לכבד את ערך חתימתם כידוע... אך כשביררתי פרטים על אודות המשרד, נודע לי שהוא נמצא בתוככי מקום חילוני, מקום שרחוק מלהיות מסוגל לשמירת העיניים.

לא ידעתי מה לעשות. מצד אחד מדובר כאן על סכום כסף שהוא משמעותי בשבילי, ומצד שני, העיניים, האם הן לא שוות יותר מסכום הכסף הזה? החלטתי שלא אעמיד את עיני בסכנה תמורת כמה פרוטות, ואחפש לי עו"ד אחר סמוך למקום מגורי, והמחיר? יעלה כמה שיעלה. זהו סכום הוצאת שמירת העיניים.

כל זה היה ביום חמישי בצהריים, כשהמועד בו אני צריך את המסמך החתום הוא יום ראשון בבוקר. לא עמדו בפני הרבה ברירות; אם הייתי ממתין עד לאחר סיום עבודתי כבר הייתי מוצא משרדים סגורים, ולהמתין עד יום שישי, גם לא בא בחשבון מבחינתי. הבנתי שאני צריך לחפש עו"ד אחר כאן ועכשיו.

סמוך למקום עבודתי נמצא בנין משרדים, שם מקבל קהל עו"ד שבעבר השתמשתי בו כמה פעמים. הוא רחוק מלהיות זול, אך מחוסר ברירה החלטתי להזדקק שוב לשירותיו. למעשה, כשהגעתי למשרדו גיליתי שבדיוק היום הוא נעדר מהמקום, והוא לא יחזור עד ליום ראשון. כאן כבר ממש נלחצתי. מה אני עושה?

חשבתי לעצמי, הרי ה' יודע מה הסיבה שהגעתי למצב הזה, אתפלל אליו שלא אצא חלילה נפסד מהקפדתי על שמירת העיניים, ושאזכה לראות את זה בחוש ממש בקרוב. כשסיימתי להתפלל החלטתי שאם אני ממילא נמצא במקום זה, אעשה סיבוב קצר במקום ואולי יזדמן לי כאן עו"ד אחר.

עליתי קומה, והנה אני רואה לא רחוק ממני משרד עו"ד שוקק חיים שיוצאים ונכנסים שם. נעמדתי בתור, וכשזה הגיע, הגשתי לפני העו"ד את המסמכים. הוא לקחם לידי, עיין בהם קצרות, לקח את חותמתו, חתם במקום שצריך והחזירם לי אחר כבוד. שמחתי שהעיניים הסתדרו בקלות כזו, וכבר התחלתי לתור אחר ארנקי כדי לשלם לו את שכר הטרחה. אך ההוא עושה לעברי תנועה שמשמעותה, אין צורך... "שירות זו היא בחינם כאן", הוא מפטיר לעברי ומיד פונה ללקוח הבא בתור...

אם קודם רק שמחתי, כעת כבר התחשק לי לצאת בריקוד ממש. זכיתי זה הרגע להארת פנים מיוחדת מהקב"ה, שלא רק הסמיך את ישועתי לתפילתי, אלא שלח לי ישועה שלימה בזכות שמירת העיניים. גם הרווחתי עו"ד בסמיכות מקום ללא צורך להיטלטל בדרכים, וגם לא הייתי צריך לשלם אגורה על כך. איך אומרים, ישועה מושלמת ונקיה...

נתנו לי להבין שהעתיד
שלו לא ברוח, וככל
מקרה הוא יצטרך
לעבור סדרה של
טיפולים רפואיים,
ואף לאחריהם; יתכן
שלעזרמים לא יהיה
כאחד האדם. הייתי
מזדאג ומבוהל. עדיין
לא ידעו לומר לי דברים
מדויקים, אך דבר אחד
ידעתי: אני צריך כעת
זכויות גדולות, קבלתי
על עצמי קבלה גדולה
בשמירת עיניים שיש
לה שייכות בענייני
פרנסתי, והתפללתי לה'
שיוכילנו בדרך טובה
בסייעתא דשמיא.

ולסיפור השני.

הייתי צריך להגיע לאיזה מקום, ובאמצע הדרך הזדמן לי נסיון בשמירת העיניים. לא היה קל, אך בעזרת שמים ממעל נזהרתי, ושמרתי על העיניים בכל התוקף.

ידוע מספרים הקדושים שזמן של עמידה בנסיון

הוא עת רצון גדול בשמים, עצמתי איפוא את העיניים והתפללתי חרישית על כמה דברים שהעיקו עלי בתקופה האחרונה, ובמיוחד, ענין הפרנסה. לא עברה רבע שעה מאז, והנה ניגש אלי ידיד משכבר הימים ומגישי לי דבר מה, "זה בשבילך" הוא אומר ומסתלק מן המקום. לא נותר לי כי אם לפתוח את 'הדבר' ולגלות שמדובר בצ'יק בסכום של 1000 ש"ח. כסף ששמירת העיניים סידרה בשבילי...

האפיקומן של אינו בשמים

מספר האברך היקר ר' א. ג. הי"ו:

ברצוני לספר כאן על שרשרת ניסים מופלאה שזכיתי לה בעקבות שמירת העיניים. קבלתי עלי לפרסם את הסיפור, ואני רוצה לנצל את אכסנייתכם המכובדת למטרה זו.

בר"ח כסלו תשפ"ב נולד לנו ילד למזל טוב. כבר בשעות הראשונות הבחינו שמשוה לא כשורה עם הילד, לא עברו כמה שעות, והתבשרנו שילד יש בעיות לבביות לא קלות ה"י. נתנו לי להבין שהעתיד שלו לא ברור, ובכל מקרה הוא יצטרך לעבור סדרה של טיפולים רפואיים, ואף לאחריהם; יתכן שלעולמים לא יהיה כאחד האדם. הייתי מודאג ומבוהל. עדיין לא ידעו לומר לי דברים מדויקים, אך דבר אחד ידעתי: אני צריך כעת זכויות גדולות. קבלתי על עצמי קבלה גדולה בשמירת עיניים שיש לה שייכות בענייני פרנסתי, והתפללתי לה' שיוכילנו בדרך טובה בסייעתא דשמיא.

כעבור יום החלו הדברים להתבהר במקצת, הצילומים הראו שהעורקים הראשיים שליד הלב הפוכים, ולכן יש צורך לנתח כדי להתאים את פתחי הלב ליציאות של העורקים. דא עקא, אי אפשר לעבור את הניתוח הזה לפני גיל ששה חודשים. "עד אז" היו כל הרופאים תמימי דעים "יצטרך הילד להיות מחובר למכשירים, כדי שיוכל לנשום ולאכול". המשמעות היתה, שלפחות עד מועד הניתוח, בננו לא יוכל לעזוב את תחומי ביה"ח, אך כאן החלה שרשרת הנסים שלנו להיכנס לפעולה. להפתעת הרופאים התברר שהילד אוכל ונושם בכחות עצמו, ואינו זקוק לשום מכשיר.

הרפואה לא ממחרת להכיר בתופעות ללא הסברים מוכחים, וכאן הרי לא היה הסבר כלל, אי לכך נלקח הילד שוב למחלקת טיפול נמרץ לילדים לבדיקות מקיפות, אך אלו לא העלו שום דבר חדש. לפי כל הנתונים הילד סובל אכן מהבעיה הנזכרת, ולפי כל ספרי הרפואה, במקרה כזה אין אפשרות לאכול ולנשום לבד. אבל שום דבר אינו חזק מהמציאות, והמציאות היא שהילד אוכל ונושם ללא כל עזרה!

« המשך בעמוד י

שמירת
העיניים
הנפלאה של
הרה"ח
ר' מרדכי
יצחק
סאמעט
שליט"א
תחת שערי
הברזל.

בין כותלי בית האסורים

ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה - כי הגיד להם אשר הוא יהודי

אנו בימי פרוס הפסח, ורעד עובר בעצמות בהיזכר באותו ערב הפסח המר כאשר אירע הדבר הנורא. ברוך ה' שאנו עומדים כאן, ויהי אחרי... אנו יושבים יחד בשלוחה על כוס חמין, והשנים המרות הפכו לזכרונות השייכים לעבר.

במשך הימים הרבים ההם נזדמן לנו לשמוע על העבודה הקשה שהיה לכם בשמירת העיניים בין כותלי בית האסורים - מקום שסבלת בו משך עשרים שנה! עשרים שנה הם תקופה ארוכה מאד, וזאת אומרת שהמלחמה הזאת היתה מלחמה קשה ונצרכו הרבה תכסיסי מלחמה לנצח בה. צמאים אנו לשמוע ממכם אודות זה.

פקידי בית האסורים. הוא היה מרומם מהם. מוחו היה שליט על ליבו. על שאר האסירים בתפיסה הצליחו שומרי בית האסורים להשתלט על מצפונם ונשמתם, אך לא על ר' מרדכי יצחק.

בנועם שיח עם ר' מרדכי יצחק ישבנו מלאי פליאה והשתוממות מגבורת רוחו ואומץ לבו להגן על קדושתו וטהרתו ולשמור על עיניו בין כתלי בית האסורים, אפילו שפעמים רבות פירוש הדברים היה להילחם עם הממונים, השולטים עליו שלטון גמור. עשרים שנה נתנסה ר' מרדכי יצחק בנסיגות עם נשות פוטיפר למיניהם ועמד בנסיגון בגבורה כיוסף הצדיק במצרים.

שלוש רב, ר' מרדכי יצחק, לכבוד
הוא לנו לישב עמכם. עומדים

1 ית האסורים... כבלי ברזל... שערים נעולים... הדברים מעוררים פחד לחללה ואימת מוות רק בהעלותם על המחשבה. יראה ורעד עוברים בעצמותיו של האדם כשרק חושב על גורלם של יושבי חושך וצלמוזת אסיי עני וברזל. הישיבה בבית האסורים היא הדוגמא הטובה בעולם לבשר-ודם שנהפך לעבד נרצע ושבר כלי, כאשר האדם מסור לשגיונות של אנשים אחרים והם קובעים לו מתי יאכל ובאיזה שעה ישן, ובתחבולותיהם הם שולטים גם על מחשבותיו.

אכן כל זה הוא בסתם אסיר אשר נחשב לאין זנרמס כעפרא דארעא תחת רגלי הממונים. אך לא כשמדברים על ר' מרדכי יצחק סאמעט, האיש אשר כלל ישראל נשא את מכאוביו כל אותן השנים המרות עד שזכינו לגאולתו ופדיון נפשו בערב ראש השנה תשפ"א. גופו היה אסור מאחורי חומות ברזל, אבל שום כבלים שבעולם לא יכלו לקשור את רוחו החזקה כמו שרצו

יש הרבה מאוד מה לספר ולשתף, אבל הבה נעסוק בנושא של שמירת עיניים בשביל גליונכם הנכבד "טהור עיניים", המפאר ומאיר את העולם.

המציאות היא שבני אדם רחוקים מאוד מלהבין בכלל מה שמתרחש בבית האסורים - ולא רק בשמירת עיניים. בית האסורים בשביל יהודי שומר תורה ומצוות הוא מציאות של נסיונות על כל צעד ושעל בכל עיני החיים. אבל זאת אומר לכם שהנסיונות בשמירת עיניים התחילו תיכף ומיד ביום הראשון שהושלכתי בבית האסורים ל"ע", ונמשכו כך מאז והלאה משך עשרים שנה בלא הפסק יום אחד, עד היום האחרון.

אי אפשר אפילו להסביר את ההרגש הנורא. מוציאים אותי מתוך מיטתי בבית יהודי חם בקרית יואל, מובדל לגמרי מן העולם החיצוני השפל. ממש ברגע אחד - מאיגרא רמה לכירא עמיקתא - משליכים אותי לחדר קטן המלא בגרועים שבאומות.

נכון מאוד. קשה מאוד להבין בכלל את סבלכם שם בכל רגע ורגע, כל ענין וכל תחום היה קשה ומר מאוד. כל מצווה וכל שבת ויום טוב היה עבודה בפני עצמה לקיים רצון השם כמו שיכול כל אחד לשער.

אבל אולי תואילו להסביר לנו יותר מה היו הקשיים שם אודות שמירת עיניים?

ב"ה בבתי האסורים יש הפרדה בין אנשים לנשים, זה מיקל הרבה על הנסיונות בשמירת העיניים הקיימים בעולם שבחן.

אבל מצד שני דרים יחד עם גויים שפלים ומאוסים מאוד, עם "עם הדומה לחמור" במלוא מובן המילה. המושג של לחיות עם תכלית ומטרה לא שייך אצלם כלל. ממש כמו בהמה ברפת שאין לה שכל כלל וכל עיסוקה רק למלא את צרכיה החומריים, כך הוא הגוי בבית האסורים. לפי מבט שכלם קיים בעולם רק צרכי גשמיות כמו מין ה"חי", וכל המושגים של מין

ה"מדבר" לא קיים אצלם.

הם מסתובבים עם ספרים מלאי כיעור, כתבי עת, תמונות, וכדומה, אשר אין ראוי לטמא את גליונכם אפילו בהזכרת מושגיהם השפלים. זה דורש כסדר זהירות עצומה מאד בשמירת עיניים אם רוצים לעשות רצון אבינו שבשמים. אתם צריכים להבין שבאותו החדר בו ישנים ודרים כל היום, בכל פינה מסתובבים גוים אשר כל שיחם ושיגם הוא כולו כיעור וגועל נפש, בכל פעולה ותנועה שהם עושים.

**איך אני שמעתי את
החדשות שכקעו בקול
הם מתוך המסך, זהחשק
להסתכל היה עצום, כי
הבנתי שעכשיו הזאים
דבר מעניין. אבל ידעתי
שהקב"ה נמצא כאן
עמדי בדיוק כמו כביתי.
שאר האסירים אכן היו
מסומרים לכסאותיהם
לראות החדשות - מה
יכול להיות יותר מעניין
מזה? אבל אני לא זרקתי
אפילו מבט.**

מלבד זה, בתוך בנין בית האסורים יש מקומות ישיבה מיוחדים אשר שמה יכולים לישב ולנוח. מה נקרא לנוח בבית האסורים? שם יש הרבה מסכים גדולים והם מתענגים ונהנים לראות מהנעשה והנשמע בעולם באמצעות הטלוויזיה וכדומה. זהו התענוג היחידי שישנו בבית

האסורים. זה אינו בחדר צדדי אלא במקומות פומביים ומרכזיים, כאשר כל המסכים קופצים לפני העיניים. יכולים אתם לתאר לעצמכם שאם כשיושבים בסתם מול מסך באיזה חדר- המתנה או בכל מקום, חזק ותקיף הוא הנסיון לזרוק מבט על החדשות. כל שכן וכל שכן כשיושבים בבית האסורים ואין שום דבר לראות ולשמוע, והתמונות מרקדות מכל הצדדים על גבי המסכים הגדולים, כמה גדול הוא הנסיון להסתכל.

נבקש מחילה על הפסקת דברכם, מהו באמת הפשט שהנהלת בתי האסורים מסדרים כאלו מותרות בשביל הגויים על מגש של זהב? הרי הוא יושב במאסר. הוא עשה פשע, ועוד דואגים לו להנאותיו?

דבר אחד צריכים אתם להבין, כל הגויים היושבים בבית האסורים היו מאבדים עצמם לדעת, או מתקוטטים עם חבריהם שם. הממשלה משתדלת בכל יכלתה למנוע מקרים אלו. הדרך הקלה ביותר להרגיעם ולהסיח את דעתם, לסדר שהאסירים יהיו עסוקים בעסק כלשהו, הוא לדאוג שהם יעמדו ויסתכלו במסכים כל היום. גם הם יודעים שהבטלה מביאה לידי שעמום, לכן זוהי העצה הטובה ביותר לזה.

ואם לא די בזה, הרי שכאשר עתיד להתרחש דבר מענין במשחקי הספורט או בחדשות וכדומה, אזי מקדימים הממונים בבית האסורים ומפרסמים מודעות גדולות. הם מתאמצים בכל הכוחות למשוך את האסירים אל המסכים, שיהיו עסוקים וטרודים, על מנת למנוע איבוד עצמו לדעת ומעשי אלימות.

פעמים הרבה הם אף נתנו בידי האסורים את האפשרות לבחור מה ירצו לראות שם. דבר זה מקשה את הנסיון הרבה יותר. אבל השתדלתי בסייעתא דשמיא להתחזק ולא להיכשל בהסתכלות על המסכים.

אולי תוכלו לשתף אותנו בקשיים מיוחדים שנודמנו לכם, אשר הייתם

צריכים להחליץ חושים על מנת להתגבר?

היו זמנים שהנסיון היה קשה מאד.

כאשר יושבים במאסר הרי מובדלים מן העולם ומכל הקורה והמתרחש. אדם הוא בטבעו צמא לדעת, וכשהמסכים הגדולים של הטלוויזיה הוא המקום היחיד שיכול להשקיט

ב"ה אני מעולם לא הרמתי עיני אפילו פעם אחת, אפילו שלא היה לי שום אדם ממי להתבייש.

בעשרים שנים אלו היו הרבה מאורעות היסטוריים. לדוגמא - הפיגוע במומביי. הלב חשק מאד להסתכל, הן בתור חדשות מהנעשה והנשמע בעולם, הן בתור חדשות העולם היהודי. במשך השנים היו כמה פעמים בחירות לנשיאות, כמו כן התרחשו עוד דברים אשר כל

לראות החדשות - מה יכול להיות יותר מעניין מזה? אבל אני לא זרקתי אפילו מבט.

אתם צריכים גם להבין, בית האסורים הוא כמו לדור בבית של גוי. עשרים שנה לדור עם גויים, לאכול עמם, לישון איתם, לשמוע את לשונם, זה קשה מנשוא להחזיק עצמו בקדושה ויראת שמים. הגויים מסתובבים עם תמונות מאוסות, ואפילו תמונותיהם המשפחתיות הם בזויים

הם נהגו
לומר
לי שאני
משוגע
זמיזשן -
הם פשוט
לא יכולים
להבין את
המושג
שיהודי חי
חיי רוממות
ושומד
על טהרת
נשמתו.

את הצמאון, קשה מאוד להמנע מלהביט.

למי שלא ישב בבית האסורים קשה לצייר לעצמו איך עברה שם התקופה שהמטוסים התנגשו במגדלי התאומים. מובן מאליו שהחשק להסתכל במסכים על החדשות המבהילות היה גדול מאד. כל העולם רָעַש! גם היום קשה להבין את המחזות המזעזעות שעברו על ארה"ב. אוי, כמה אדיר היה החשק להשתתף בהנעשה והנשמע. הרי כל העולם געש ונזדעזע אז! אבל

העולם רעש מהם, כגון הצונמי ביפן, תפיסתו של בן לאדן, הריגתו של סדאם חוסיין, ועוד הרבה מקרים שמשכו מאד לראות ולשמוע. אבל ב"ה עמדנו בנסיונות.

אני שמעתי את החדשות שבקעו בקול רם מתוך המסך, והחשק להסתכל היה עצום, כי הבנתי שעכשיו רואים דבר מעניין. אבל ידעתי שהקב"ה נמצא כאן עמדי בדיוק כמו בביתי. שאר האסירים אכן היו מסומרים לכסאותיהם

מאד. כפי שכבר אמרתי, אין זה כבוד להאריך בזה, אבל צריך הרבה מסירות נפש על שמירת עיניים בבית האסורים.

אני עומד כעת באמצע חיבור ספר חדש "מודה אני" על תהילים, כיצד מודים ומשבחים להשי"ת בכל תיבה בספר תהילים. כתבתי בהקדמה שלמדתי זאת דוקא מהגויים האסירים השפלים! הם מדברים ניבול פה ודברי כיעור ממש בכל מילה היוצאת מפיהם, כל שפתם הוא

כולו גועל נפש. מאויב תחכמוני, אם הם עסוקים בשלהם בכל רגע ואינם מרפים, כל שכן שאנו צריכים להודות להשי"ת בכל מילה שאנו הוגים בלשונו.

ההתנהגות הזאת לא היתה בולטת לאסירים האחרים?

מה השאלה בכלל! הם ודאי הרגישו בזה. הם נהגו לומר לי שאני משוגע ומיושן - הם פשוט לא יכולים להבין את המושג שיהודי חי רוממות ושומר על טהרת נשמתו.

הגויים הטמאים תולים תמונות מכוערות על כותלי בתיהם, במסדרונות, והיכן לא. עד כדי כך, על הכוסות שהם שותים קפה ישנן תמונות מאוסות. ממש על כל צעד ושעל זה משתרבב מול העיניים. הם מוכרים לחבריהם ספרי תועבה וכדומה, מה שאין רצוני להאריך.

כמה פעמים נזדמן שבזמנם הפנוי הם התגרו עמי, הציגו מולי תמונות תועבה להסתכל, כי הם ידעו שאני מונע עצמי מדברים אלו. אבל אני בשום פעם לא נפלתי ונכנעתי לפנייהם. לא הסתכלתי אפילו מבט כהרף עין, ולפעמים הייתי מוכרח אפילו לצעוק כדי שיסתלקו ממני...

כל פעם שהייתי צריך ללכת לחדר חדש עם גויים אחרים, התחיל עבודה חדשה של "ופינו את הבית". היו צריכים לעשות בדיקת חמץ מכל התמונות המכוערות ואני התניתני עם שכני החדשים שאין לתלות תמונות כאלו. פעמים רבות נתתי להם חמישים דולר או מאה, דמי 'לא יחרץ'. זוהי השפה בבית האסורים, כדי שהם יתרוצו לתנאים שלי.

פעמים רבות הם שאלו אותי למה אני נשמר כל כך מדברים כאלו. הם לא היו מסוגלים להבין זאת. הייתי נוהג להסביר להם - צריך לשמור על יחסים טובים עם הגויים שם, הרי נמצאים אתם כל היום - מה הוא התועלת להסתכל ולגרות את הנפש הבהמית? הרי זהו רק דמיון ואין בזה שום טוב אמיתי. הייתי נוהג לומר להם שזהו פשוט הפסד, ההסתכלות גורם רק למפח נפש, זה גורם שיפילו לעצבות יותר גדולה.

ממש אי אפשר להשיג מה שהיה שם. עם הממונים בבית האסורים היה לכם פעם קשיים?

בודאי, בין השומרים שם נמנים הרבה נשים. סתם כך בימים הרגילים צריך שמירת עיניים לא להסתכל עליהם. אבל עיקר הקושי היה כאשר הם באים למשש. בבית האסורים ממששים כסדר את האסירים, על מנת לראות אם גנבו איזה דבר או הכניסו דברים שאין רשאים להכניס וכדומה. בכל פעם שיוצאים למבקרים, בודקים וממששים את האסיר מראשו ועד כפות רגליו,

התקופה שהממונים
התנגשו במגדלי
התאומים. מזוכן מאליז
שהחשק להסתכל
במסכים על החדשות
המבהילות היה גדול
מאד. כל העולם רעש!
אוי, כמה אדיר היה
החשק להשתתף
בהנעשה והנשמע.
הרי כל העולם געש
ונזדעזע אז! אבל כ"ה
אני מעולם לא הרמתי
עיני אפילו פעם אחת,

כדי לראות שלא הברייח איזה סחורה האסורה לפי חוקי המדינה.

כאשר הנשים השומרות באו למשש אותי התנגדתי לכך בכל כוחותי. עמדתי בתוקף על כך שהן לא יגעו בי. פעמים רבות מאד עלה לי הדבר במחיר יקר, כאשר הם כעסו מאד על כך

שאני מתנגד לזה. הם רדפו אותי על זה מאד ונקמו בי. השומרים שם הם נוקמים ונוטרים אם אין שומעים לקולם בכל דבר שיהיה. הם כמו הפריצים בכפריהם בזמנים הקדומים, הם לא צריכים לתת דין וחשבון לשום אדם. לכן כדאי להיות איתם בשלום ולא לריב עמהם. אבל אני עמדתי על שלי בתוקף, אפילו שהרבה פעמים לא נתנו לי לצאת אל המבקר, כיון שמנעתי מהם למשש אותי.

בינו נא זאת שבית האסורים אינו ישיבה... אין זה דבר נחמד כלל שהשוטר יהיה בכעס עליך. איך מרגיש אדם כאשר שוטר עוצר אותו באמצע נסיעתו? מאד לא נעים, אבל זה רק לעשר דקות. לא כן הוא בבית האסורים, שם נמצאים תחת לחץ כזה 24/7!

היה עמכם בבית האסורים עוד יהודים שלא הסתכלו על כל הדברים האלה?

תלוי באיזו תקופה. כמה שנים ישבתי עם עוד כמה יהודים יראי ה' אבל רוב שנותיי ישבתי לגמרי לבד.

ועל הטוב יזכר, ידידי היקר הרה"ח ר' שלום מרדכי רובשקין הי"ו, שהייתי עמו יחד במשך כמה שנים. יכול אני להעיד עליו שגם הוא לא הסתכל מעולם על המסך, כאשר אנו מתחזקים בצוותא בשמירת עיניים.

ישבתי במשך עשרים שנה בכמה בתי אסורים. כל בתי האסורים שווים בזה שהם מעמידים מסכים גדולים כדי להעסיק את האסירים בזמנים הפנויים, ורוב השנים לא היה עמי שום יהודי ירא ה'. כולם עמדו והסתכלו, אבל אני אפילו פעם אחת לא הסתכלתי על המסך. אני מודה להשי"ת על הזכיה הנפלאה שזיכה אותי.

בכל היום נתחדש היצר הרע להסתכל, אבל אני מנעתי עצמי. חסדי ה'.

לא יאומן כי יסופר. מה באמת נתן לכם את הכוחות להתחזק בשמירת עיניים?

««

מיד ביום הראשון כאשר ראיתי את כל המתהווה בין כותלי בית האסורים, ואיזה נסיונות משכימים ובאים לפתחי, לא חלשה דעתי. תיכף הבנתי שיהיה לי כאן ניסיון גדול שלא להסתכל במקומות שאין צריכים להסתכל. עשיתי לעצמי חשבון הנפש ברור, שהקב"ה שהוביל אותי לבית האסורים, לא הביא אותי לכאן כדי לראות דברים כאלו, יש לו מטרה אחרת לגמרי בשהותי כאן. ואולי באמת בשביל זה דוקא אני נמצא כאן, כדי לא להסתכל. כבר ביום הראשון קבלתי על עצמי קבלה חזקה, יעבור עלי מה, אני לא מסתכל בשום פנים ואופן על מסך, יהיה מה שיהיה!

אולי תואילו לגלות אזנינו רעיונות של חיזוק והגיוני הלב אשר חיזקו אתכם בעת הנסיונות?

מוכרחני לומר את האמת, שאצלי היה זה דבר פשוט שמצד הרוחני אסור להסתכל, וגם מצד הגשמי זה כולו הפסד, כך שלא היה קשה לי בכלל. לא הייתי צריך להתייגע לעמוד בנסיונות. זה היה חקוק בעצמותי.

חשבתי לעצמי, אם אני מקבל שכר של מיליון דולר על כל פעם שאני מונע עצמי מלהסתכל, האם היה לי נסיון בכלל להסתכל? פשוט התבוננתי שבכל פעם שאני עושה רצון ה' שלא להסתכל, מצפה לי שכר גדול מאד, הנאה שאי אפשר לקנותה בכסף! זה ממש כמו פוליטת ביטוח שמשלמים כל שנה כמה מאות דולר, וכשמגיע הזמן מקבלים עבור זה מיליונים. הרי יבוא יום שמגיעים לעולם הבא ושם מקבלים הרבה מאד על כל תנועה קטנה! במחשבה הזאת התהלכתי ועם זה עברתי את כל הנסיונות.

לא הייתי צריך לחשוב על עונשים, רק פשוט התבוננתי בשכר העצום המצפה לבוא. אם האדם מאמין בזה באמת, והוא חי עם זה, הוא יכול להתגבר ולדלג על כל הקשיים ואין זה אפילו נסיון.

גם ידעתי והבנתי היטב שכל התאוות אינם אלא דמיונות שאין מביאים שום רווח, כמו שהספרים הק' מלאים מזה. אין מרוויחים מאומה מהסתכלות, זה מביא רק אכזבה ומפח

נפש, זה הפסד ברוחניות ובגשמיות!

כמה פעמים השתמשתי בעצת חז"ל של מורא בשר ודם. חשבתי מה אומר אחרי שחרורי מבית האסורים אם אסתכל על המסכים...

יותר מזה, למדתי דוקא מהגויים שם יושבי

ישבתי במשך עשרים שנה בכמה בתי אסורים. כל בתי האסורים שזיזים בזה שהם מעמידים מסכים גדולים כדי להעסיק את האסירים בזמנים הפנויים, ורוכז השנים לא היה עמי שזקן יהודי ירא ה'. כולם עמדו והסתכלו, אבל אני, אפילו פעם אחת לא הסתכלתי על המסך. אני מודה להש"ת על הזכיה הנפלאה שזיכה אותי בכל הזמן נתחדש היצב הרע להסתכל, אבל אני מנעת עצמי חסדי ה'.

בית האסורים. אצלם אין מציאות כזאת לחשוב על השני, להרגיש בצערו. כל גוי עוסק רק בלשמור ולהגן על עצמו. הם מגודלים בהשקפה שכל תפקידם הוא ללחום על זכויותיהם. כל אסיר הוא תמיד במצב של מלחמה עם חבריו, מוכן ומזומן להילחם על חייו. רואים זאת עליהם

על כל צעד ושעל.

שאלתי פעם גוי שהתקוטט עם חברו "מה תרוויח מלהשיב לו מכות? לשם מה נצרך לך זאת?" הוא ענה לי, פשוט מאד, אני קיים בשביל "הגנה עצמית" - הוא חייב ללחום.

למדתי מזה לימוד גדול: אנחנו באנו לעולם למלחמה. אנו כאן בשביל ללחום על יהדותנו. יהודי נמצא על פני תבל כדי לעמוד בנסיונות ולהילחם עם יצרו הרע.

פעמים רבות חושבים שאפשר לנוח, הכל כבר יהיה בסדר, ובפתע פתאום מזדמן נסיון ואין כח לעמוד מול הנסיון. זה אינו המבט הנכון. אנו כאן למלחמה! אנו נכונים לקרב! זהו רצון אבינו שבשמים מאתנו.

כל יום יש ליהודי מלחמות חדשות, וצריך לעמוד בהן. השי"ת כבר מזמין לכל אחד בדיוק אותן המלחמות שצריך לעבור בכל יום, ולזה עלינו להיות מוכנים תמיד.

יש אנשים שאע"פ שהם מוכנים להילחם עם היצר, אך הם רוצים להיות בעלי בתים ולבחור בעצמם איזה מלחמות יהיה להם... אנחנו צריכים למסור עצמנו להנהגת השי"ת, שהוא קובע לנו מה תהיה המלחמה היום, הוא יודע מה רצונו מאתנו, ולזה אנו מוכנים ומזומנים. יום אחד זה שמירת עיניים, יום אחר זה אמונה, ופעמים זה בית האסורים... צריך להיות מוכן גם לזה.

מה הנפקא מינא איך עובדים את השי"ת? אנחנו כאן בעולם בשביל לעשות המוטל עלינו ולהוציא חרב מתערה נגד צורריך!

במלחמה עתה באוקריינה אנו רואים, למשל, כי הם מתאמצים לקבל כלי נשק מכל מקום שיהיה, כי זה ינחיל להם נצחון. כל יהודי הוא מדינה לעצמו. צריך להיות מוכנים למלחמה בכל רגע שהשונא יבחר, ולבקש את כלי המלחמה הטובים ביותר שלא ליפול לרגלי השונא. אם חיים כך, נקל הרבה יותר לעבור את כל הקשיים והנסיונות.

יעזור השי"ת שיהיה לכולנו הכוחות לעבדו ולעשות רצונו תמיד!

המעלות העליונות (ב)

כשיבנה ביהמ"ק יוכל לחזות בנועם ה'

וכמה מעלות טובות יהיה לו מזה: א' כשיבנה בית המקדש יוכל לחזות בעיניו בנועם ה' ולהנות מזיו שכינתו. כמש"כ רבינו יונה (אגרת התשובה) "ואשר לא ישא עיניו אל אשת איש זוכה ותחזינה עיניו בנועם ה', מדה כנגד מדה חלף עבודתו אשר לא זן עיניו ממראה איסור, שכך אמרו חז"ל כל הכובש עיניו מן העריות זוכה ומקבל פני השכינה וכו'". משא"כ מי שלא שמר את עיניו ח"ו לא יזכה לזה, כמש"כ הראשית חכמה (אהבה פ"א מה) "עה"פ כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון "דבלי ספק דלא יזכו לזה אלא הצדיקים ששמרו את עיניהם כראוי".

וכן הביא ג"כ בטהרת הקודש (מאמר שמירת עינים פ"ב) דעל העוצם עיניו מראות ברע נאמר (ישעיה לג' טז) "והוא מרומים ישכון", שלעתיד לבא לא יהא משכנו בין אנשים פשוטים אלא במרומי מרומים בין צדיקים וקדושי ארץ, כפי התרגום שם. ואח"כ כתיב בהאי קרא "מצדות סלעים משגבו" ופי' התרגום בית מקדשא תסבע נפשיה, כלו' כי לא כל אחד יזכה לראות ביהמ"ק שלעתיד בבניינו, אבל להשומר את עיניו הבטיח הכתוב שבבית מקדשא תסבע נפשו, פי' לא רק בראיית עיניו אלא נפשו תרגיש בקדושת ביהמ"ק שלעתיד, ע"ש.

וע"ז אנו מתפללים "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", שאין אנו מבקשים סתם שתשוב לציון ברחמים אלא ותחזינה עינינו וכו', דנכלל בזה גם בקשה שנזכה אנחנו לראות "בעינינו", ולא נהיה מאלו שלא יזכו לראות ח"ו.

וטעם הענין מבואר, דראיית פני השכינה מצריך עינים בהירים ומזוככים. למה"ד לאדם ששהה כמה שנים בבית אפל וחשוך, ופתאום ביום אחד כשהשמש יצא על הארץ הוא יוצא מביתו ומסתכל מיד אל תוך השמש, הרי אור השמש יכה בו מאד ולא יוכל לסובלו וגם יכול להתעוור. כן הוא ג"כ בראיית אור פני השכינה, שאין כל אחד יכול לסובלו, אלא רק מי שעניו בהירים יכול להסתכל באור הבהיר של השכינה.

בעוה"ב יזכה להנות מזיו שכינתו

וגם בעוה"ב שהוא התענוג הגדול מכל חמודי תבל, יזכה להנות מזיו השכינה ע"י עיניו הנשמרים. כמבואר בשמירת הלשון (ח"ב פ"ל ובעוד ספרים) שאם מחליש ומחשיך את חוש ראייתו הרוחנית ע"י ראיות אסורות, לא יוכל להנות מזיו שכינתו בעוה"ב, כיון שהוא כסומא ועיניו מקולקלות לפי ערך הפקרו ח"ו (ונאריך בדברים האלו לקמן בפ"ד בס"ד). וע"י שהאדם שומר את עיניו הרי הוא שומר את חוש ראייתו הרוחנית ויוכל לעתיד לבא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו, שזהו תוחלת ותקות נפש כל אדם אשר בשם ישראל יכונה לזכות לחיי עוה"ב ולחזות בנועם ה' לאחר בואו לעולם העליון.

וכמה נפלאו דברי הספר חסידים (ס' ק"מ) "שמי שעוצר רוחו ומשפיל עיניו ורוחו מהביט אל נשים ואינו מדבר דברים בטלים וסובל כעס ואינו מתגאה ועוסק בתורה ובמעשים טובים, לעתיד לבא יהיה לפניו ממלאכי השרת, עליהם נאמר (במדבר כג, כג) כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל א-ל", כלו' המלאכים ישאלוהו מה פעל א-ל כיון שהוא נמצא בפנים יותר מהם.

המשך בגליון הבא

«« המשך מעמוד א

כי שיעבודו הוא חירותכם בזה ובבא" דהיינו דוקא השעבוד, כשהוא בא בצורתו הנכונה, הוא הוא החירות.

בשמירת העיניים דברים אלה מקבלים משנה תוקף, וכשפי שציר אחד מהמגידיים את הליכתו ברחוב של מי שאינו זהיר בשמירת העינים, וכל רגע עיניו נמשכות לצד אחר; אדם כזה הרי הוא משול לאחד ששתי עיניו קשורות אל שני חוטים ארוכים, וכל עובר ושוב יכול למשוך את החבל אליו כאוות נפשו... היעלה על הדעת שאדם ישעבד את עצמו מרצונו אל כל צרוע וזב?...

~

לכבוד יום טוב פסח יצאנו הפעם עם שני מדורים מיוחדים ועשירים. הראשון הוא המדור הנודע שכבר קנה לו שם ותהילה 'קילורין לעינים' המלבן בהירות נושא אחד בשמירת העיניים, בדרך שאלה ותשובה. כשהפעם זכינו לקנות דעת ודרך תבונות על ידי המשפיע הנודע הגה"צ ר' יצחק משה ערלאנגער שליט"א, שנדבה רוחו להחכים אותנו מאוצרו הטוב, ולברר ביסודיות נקודה מסוימת בשמירת העיניים, שהועלה על ידי אחד הקוראים.

כשניגשנו להגה"צ ר' יצחק משה עם ההצעה לזכות את הקוראים בתשובתו, הוא נענה לכך מיד ובנפש חפצה, ואף הביע את שמחתו על כך שהוא יכול לקחת חלק בזיכוי הרבים העצום, לאלפי בני ישראל בכל קצוות תבל הקוראים את הגיליונות. והוא אף מסר לנו באופן אישי את תשובתו המנומקת והמפורטת משובבת הנפש והלב, שמלבנת ביסודיות גדולה את הנושא. טעמו וראו כי טוב!

בכוונתנו להוציא מדור 'קילורין לעינים' מדי חג בחג, שם נדון בהרחבה נקודה מסוימת מתוך מכלול הנושאים בשמירת העיניים - או שאלה שהגיעה אל פתח המערכת על ידי אחד מהקוראים - כפי שהוא באספקלריא של אחד ממשפיעי דורנו. כפי שאנו מקבלים מהקוראים, מדור זה מתקבל בהתלהבות יתירה, וחביבות יותר נודעת לו בקרב קוראי הגיליון אשר מפיקים מכך תועלת מרובה ומתחזקים מאד בעמידה בנסיונות שמירת העיניים המתגברים בכל יום (השארית שאלה למדור זה אפשר במספר 077.401.6591 שלוחה 3)

~

כן הוכנס לגליון לכבוד החג ראיון מיוחד ומטלטל עם הרה"ר ר' מרדכי יצחק סאמעט שליט"א, שבו תיאר בפני המערכת את התמודדותו בתחום שמירת העיניים שעברו עליו בין כותלי הכלא. הרבה כבר נכתב על אודות הרפתקאותיו וגבורות נפשו של ר' מרדכי יצחק בעת שהותו בבית האסורים, ועל מסירות נפשו לשמור על קוצו של יוד על אף הקשיים העצומים שסובבוהו על כל צעד ושעל. אבל כאן נעתר ר' מרדכי יצחק לבקשתנו, לראשונה מזה שלוש שנים, ושיתף אותנו בקשיים הגדולים שהיו מנת חלקו בבית האסורים כדי לשמור על עיניו, שם בעמקי בית הכלא.

שיחת החג המיוחדת והעשירה עם ר' מרדכי יצחק, מגלה בפנינו זווית נוספת במושג 'חירות', בראותנו דוגמא חיה ממי שהיה בן חורין בתוך בית האסורים. והגם שגופו היה תחת עולו של שלטונות הכלא, הרי שנפשו הייתה בת חורין אמיתית ואף אחד לא שלט עליה, חוץ מיצורה ובוראה!

~

ואנו מלאי תקווה שבזכות ההתחזקות התמידית בשמירת העינים נזכה כבר לגאולה השלימה במהרה, וכפי שחז"ל אומרים בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל, וכפי שמבואר בספרים הקדושים שעבודת שמירת העינים מקרבת את הגאולה. ושנזכה עוד השנה ל'ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם אל קיר מזבחך לרצון, אמן ואמן.

חג כשר ושמח!

מורעין בישי. ב"ה שהדרך הלוח הייתה עוד יותר טוב מן המשוער, כשהמקום שקיבלתי היה סמוך לחלון, ומלפנים הייתה מחיצה סתומה. כמו כן ישב לידי גוי מגושם, וקצת הדאיג אותי כיצד הוא מתחנן לנצל את הנסיעה שלו ועד כמה זה ישיפע עלי, אבל בחסדי ה' גם זה הסתדר לאחר דקות ספורות, כשהגוי החליף את מקומו עם בחור חסידי, וכך ב"ה עברה עלי הדרך הלוח בטוב ובנעמים.

לאחר שבועיים הוצרכתי לחזור, וכסדר התפללתי שיהיה לי מקום ראוי שאוכל להישמר כראוי. בהגיעי לשדה התעופה ניגשתי לעמדת ה'צ'ק אין, אבל לתדהמתי מודיע לי הפקיד שהטיסה שלי כבר הייתה לפני שבוע וכרטיס הטיסה שלי אינו להיום...

מסתבר שהייתה איזושהי אי הבנה בעת שהחלפתי את הכרטיס שלי ולכן קרה מה שקרה. מיד יצרתי קשר עם סוכן הנסיעות, אשר השיג לי כרטיס טיסה למחרת לעבר לונדון. אבל מלונדון לניו יורק כבר לא היה שיך לנסוע לפני שבת, ולכן נשארתי לשהות בשב"ק בלונדון.

למחרת הגעתי שוב לשדה התעופה כדי להמריא לעבר לונדון, ובשעת ה'צ'ק אין ביקשתי מהפקיד שיסדר לי מקום סמוך לחלון, אבל לצערי לא קיבלתי את המושב הרצוי. לא ידעתי מה יהיה, והתפללתי שהכל יתנהג על הצד היותר טוב. אני עולה על המטוס, אני מחפש כה וכה היכן מקום מושבי, וכשהידייל ניגש לעזור לי הוא מכוון אותי לעבר מחלקת העסקים! על דבר כזה לא חלמתי כלל...

ב"ה שם הסתדרתי בקלות וישבתי ליד יהודי, וכל הדרך חלפה בצורה הכי נוחה ששייך.

לאחר שבת המשכתי את הנסיעה מלונדון לניו יורק, והמשכתי להעתיק עבור נסיעה כשרה, וב"ה שוב קיבלתי מקום במחלקה הראשונה, שמור מכל המזיקים. נראה שבגלל שקרטה טעות, דאג לי סוכן הנסיעות וניסה לפצות אותי במושב נוח...

אני עצמי ראיתי מהסיפור הזה שכשרוצים את זה באמת ומתפללים להשי"ת בכל לב שרוצים להישמר, יש לו כבר את הדרכים שלו כיצד לעזור!

זה כן, והוא יוכל להתהלך כאחד האדם, מבלי להיות תלוי במכשיר כלשהו". שוב נגמרו להם ההסברים...

ב"ה הסייעתא דשמיא המופלאה המשיכה ללוותני, ההחלמה הייתה מהירה אף היא, וכבר לאחר כמה ימים הילד לא הסכים לשכב במיטה, והיו צריכים לטייל עמו בין המסדרונות כדי להרגיעו... שרשרת הנסים הנוכחית הושלמה איפוא, כשהיא מראה בגלוי שאין גבול לכוחה של קבלה טובה בשמירת העיניים!

הייתי חושב שאצטרך להיות בבוסטון על חג הפסח ולערוך הסדר בביה"ח, אבל למעשה כבר הייתי בבית עוד ב'ימים קודם לתג!

שהקב"ה ישיפע עלינו ועל כל עמו בית ישראל רפואות וישועות, בריות גופא ונהורא מעליא מעתה ועד עולם!

מסע טהור, במחלקה הראשונה

מספר הרה"ח ר' יעקב אקער:

בקיץ שעבר הוצרכתי לנסוע לארץ הקודש למשך שבועיים עקב חתונה. הזמנתי כרטיס אצל סוכן נסיעות, וכדי שאוכל לשמור את העיניים ללא קשיים מיותרים עקב כל העוברים ושבבים במסדרון המטוס, והתנתי עימו שידאג לי למושב סמוך לחלון. הסוכן מצא עבורי מקום כזה לשני הנסיעות, והזמין זאת עבורי. למעשה, ימים ספורים לפני הנסיעה, נהיה שינוי בתוכנית, והייתי צריך לשנות את כרטיס הטיסה. אולם כעת מצא סוכן הנסיעות מושב סמוך לחלון רק עבור הנסיעה הלוח, ולא לדרך חזור שמחולק לשני טיסות עם הפסקה בלונדון. אבל הוא אמר לי שבעמדת ה'צ'ק אין עלי לבקש מהפקיד שברצוני לשבת ליד החלון, ואולי זה יצליח.

יצאתי לדרך, כששפתתי מרחשות תפילה לה' שישמרני מכל רע, ושנסיעתי תהיה נקיה וטהורה בלי

לא היה טעם להתכחש למציאות, וכעבור כמה ימים שוחרר הילד הביתה, ובחסדי ה' אף נכנס בבריתו של אברהם אבינו ע"ה. קבלנו הביתה מערכת שלימה של מכשירים כדי לבדוק את הילד כסדר, ואף נקבעו לו תורים אחת לכמה שבועות בביה"ח, כדי לראות אם לא חלה התדרדרות חלילה. אולם חרף כל האבחונים והקביעות, הכל היה כשורה.

הרופאים נלאו מלמצוא הסבר לתופעה, אך נאלצו להתיישר עם המציאות על אף אי ההבנה. אני דווקא כן הבנתי, אבל לא היה לי כל דרך להסביר לרופא מהי כוחה של קבלה בשמירת העיניים. למעשה, גם אנכי עוד עמדת בתחילת הדרך, וגם לי עוד חיכו הסברים נפלאים נוספים בהבנה זו...

בהתקרב יום הניתוח עצמו, יעצו לי העסקנים לעשות את הניתוח בביה"ח הנודע בבוסטון, שם נמצא דר. דל נידאו, מומחה עולמי בתחום הלב. בעזרת העסקנים אף נקבע לנו תור אצל הדר: ר"ח ניסן. מברור שערכתי נודע לי, שאם אמנם זמן שהיה בביה"ח לאחר הניתוח שונה מילד לילד, הוא אף פעם אינו פחות משבועיים. הוי אומר, אצטרך לעשות את הימים הראשונים של פסח בביה"ח מרוחק. זה היה כמובן מצב מאוד לא רצוי מבחינתי, אך לא הצלחתי בשום אופן להקדים את מועד הניתוח. הבנתי שזו חלק מעסקת החבילה, וניסיתי להתנחם בכך שלאחר הניתוח הילד יבריא לגמרי.

למעשה, הייתה התלבטות נוספת בענין זה, כיון שגם בביה"ח במונט סיני הנמצא בתחום אזור מגוריי, נמצאים רופאים מומחים, וחשבתי שלאור המצב, אולי יהיה מן הנכון לערוך שם את הניתוח, וכך לא אצטרך לשהות בנכר בפסח. אך לאחר התייעצות עם מורי ורבי נענית, שכשמדובר בניתוח מורכב כזה מחויבים מדין השתדלות לקחת את המומחה הגדול ביותר. ההחלטה נפלה על ביה"ח בבוסטון.

כשהגענו לבוסטון פנינו לארגון 'ביקור חולים' המקומי, ושם הופתעו מאוד לשמוע שאנו מתעתדים לעבור את הניתוח אצל הדר נידאו. הדבר היה ידוע שהפרופסור הזה כבר פרש מהעיסוק המעשי בעיניני רפואה, ועסק רק בכתיבת ספרים ובמסירת הרצאות לתלמידים מתמחים. "האם יש לכם ביטוחים מתאימים שגרמו לו להתעניין בכם באופן אישי?", כך שאלו אותי. אך ענית שבנושא הביטוחים אין לי כל קשרים, להוציא תוכנית ביטוח רגילה לגמרי, אך כשהקב"ה בכבודו ובעצמו רוצה גם זה דיוהותר.

הניתוח עצמו לקח שבע שעות תמימות, כשבמשך כל אותו הזמן לא פסקנו מלהתפלל שהכל יעבור בשלום וללא שום נזק. לאחר יומיים התבשרנו שהניתוח עבר ב"ה בהצלחה, אך הילד יצטרך מעתה לקוצב-לב. הגם שהדבר לא היה בגדר התפתחות לא צפויה, והוא נלקח מראש בחשבון, עדיין היה בכך משום בשורה קשה שהעיבה על עצם הבשורה שבהצלחת הניתוח.

שוב עברו יומיים, וזכיתי לראות בהצטרפות נס נוסף לשרשרת הנסים. הדר. נכנס אלינו, ובישר שלא צריך קוצב-לב. לשאלתי מה קרה, ענה לי הרופא, כשהוא אינו מצליח להסתיר את הפליאה בקולו, "אינני יודע להסביר זאת, לא היה לנו ספק שהוא יצטרך לקוצב, אבל משום מה, כל הבדיקות שערכנו לו ביומיים האחרונים הראו שאין

הגה"צ המשפיע
רבי יצחק משה אולנגר שליט"א

קילורין לעינים

המשך מעמוד 1

עליהם, אלא לשמוח בתמידיה ולדעת בוודאות שאפשר לנצח את היצר בכל עת.

החידושי הרי"ם אמר פעם "התבוססות כאן התפלשות שם; עדיין הכל בוץ!". כי העיקר הוא "סור מרע" לברוח מכל הרע ולא להתבוסס בהם, "ועשה טוב" לעסוק בדברים חיוביים. ומן השמים ירחמו עליך שתוכל להישאר קדוש טהור ונקי.

וכך ראינו אצל רבותינו, לא להתעמק במה שלא צריך, לא לחשוב יותר מדי, לא להתפלש בבוץ, וחלילה להחשיב עצמו כחוטא ופושע.

אם עושים עסק שלם מאלו הנסיגות וחוזרים

שוב ושוב לדבר עליהם, מגיעים למרה שחורה ועצבות, וזו תועבת ה'. מובא בשם הבעל שם טוב הק' שעל עצבות נאמר 'עצביהם כסף וזהב', כי העצבות היא ממש עבודה זרה, וכמאמר צדיקים שמה שעצבות יכולה לגרום אין שום עבירה יכולה לגרום.

אנו צריכים להתחזק עם שמחה, ולזכור את מה שהאור החיים הקדוש כותב (פ' אחרי עה"פ כמעשה ארץ מצרים) שלכל יהודי יש ניצוץ אלוקי שנותן לו את הכוח להתגבר על היצר הרע, ובכוחו של כל אדם להתגבר!

בשבילך; אחד בשבילי, אחד בשבילך..."

"זה זה, גמרנו!" הכריז קול אחד בפנים.

"נכון", הסכים הקול השני. "בוא לא נשכח גם את השניים שמאחורי הדלת. אחד בשבילי, אחד בשבילך".

יותר מזה לא היה חסר. השניים תפסו את רגליהם ותוך חלקיק של רגע הסתלקו מהשטח...

המעשה'לע הזה הוא מסתמא בדיחה, אבל זה משל מאוד מוצלח כדי להבין את הנקודה שהזכרנו בתחילה. שני היהודים גיבורי סיפורינו 'שמעו בבירור' כיצד שני הרוחות מחלקים ביניהם את כל נשמות העיירה וזה באמת היה מפחיד, אבל לאמיתו של דבר זה אף פעם לא היה ולא נברא; סך הכל שני ילדים רעבים שמצאו קצת אגוזים...

אותו הדבר הוא גם כשהאדם 'רואה' לפניו נסיונות קשים ונוראים, כשיתכן שהכל בלון גדול ומנופח שעם סיכה קטנטנות תתפוצץ...

השקעה בהזדמנות

שלום וברכה, אני הבעלים של עסק גדול ומצליח ב"ה, ואני רוצה למסור לכם ממבט של בעל עסק את הרושם שקבלתי מנקודה מסוימת שהעלתם באחד הגיליונות, נקודה שאני כבעל ביזנס גדול נוכח כסדר באמת שמאחוריה.

כתבתם בשם אחד המצדיקים שכשאדם רוצה להצליח בעסקיו ולהרבות את רכושו, הוא מבין היטב שאם ישכיר עצמו לעבודה לפי שעות, גביר גדול כבר לא יצא ממנו. אין ביממה יותר מ-24 שעה, וכמה שרק ירוויח, להתעשר מכך לא יוכל. לכל היותר יהיה בעל פרנסה מכובדת, אך לא מעבר לכך. אם הוא רוצה להתעשר ממש ולהימנות בין הגבירים והנגידים הנכבדים, יש עליו לעבוד כמו סוחר; לדעת באיזה עסק להשקיע כדי להוציא כמה שיותר רווחים. ואז כמה שמשקיע פחות, בממון ובזמן, ולעומת זאת הוא מוציא הרבה, כך נחשב העסק למוצלח יותר.

כדבר הזה הוא גם ברוחניות, אדם מתפלל, לומד ומקיים מצוות וכן הלאה, כל אלה הם השקעות נפלאות שבבוא היום יוכל מפירותיהן, כל דבר לפי ערכו ועניינו. אך כשמתגלגל לאדם נסיון גדול וקשה והוא עומד בו, בו ברגע הוא זכה לעשות השקעה אדירה ברגע אחד. ניסיונות כאלה הם ההשקעות הרווחיות ביותר, כי הן נושאות פירות ופירי פירות של שכר עצום ונורא. המצוות 'הרגילות' של חיים היום יום, אינן משתוות לנסיון כזה, שבו אדם מרוויח בשעה אחת מה שאחר לא מרוויח כל ימי חייו, כמו גביר אדיר.

אז כשנזדמן לאדם נסיון, שיחשוב שבזה הרגע דופקים אצלו בדלת ומציעים לו לקנות נכס עצום בגדלו בכמה מאות דולרים. כי בעת נסיון, אז הוא זמנם של ההשקעות הגדולות!

פ.38

~

אין לי סיפור למסור לכם, אני פשוט רוצה להודות לכם על הגיליון הנפלא והחשוב. אתם קונים לעצמכם זכויות אין סוף. מצאתי קודם את הגיליון בביהמ"ד בעת תפילת בשחרית, עיינתי בו לאחר מכן, כעת הגעתי הביתה מבלי ראייה אסורה אחת.

המשיכו בעבודתם הקדושה!

כמו אל

'שמירת עיניים מצות' מהזדהות

סיפר הגה"צ רבי גמליאל ראבינאוויטש שליט"א:

בשכונת שערי חסד בירושלים עיה"ק, התגורר יהודי מיוחד בשם רבי דוד בהרן זצ"ל. בכל ערב פסח נהג רבי דוד לנסוע לשכונת גבעת שאול כדי לאפות שם מצות, כי שם היה יכול לקיים את חומרתו המיוחדת שהמצות יהיו דווקא מ'תנור ראשון' (-המצות הראשונות שנאפים בתנור).

זה לא היה קל והוא היה צריך לעשות הרבה השתדלויות עבור זה, ביניהם לקחת את האוטובוס הראשון בבוקר כדי להספיק להגיע למאפיית המצות מספיק מוקדם. על האוטובוס נהג רבי דוד לשבת במושב הראשון מאחורי הנהג, כדי לא להיכשל בישיבה אחורי אשה.

באחד מהשנים בערב פסח קם רבי דוד לפנות בוקר כמידי שנה, ויחד עם מלווהו הוא עמד וחיכה לאוטובוס הראשון. אולם, כשהאוטובוס הגיע הם גילו שמישהו כבר תפס את המושב שמאחורי הנהג. רבי דוד שראה שלא יהיה לו את המקום המיוחד שלו, לא הסכים לעלות לאוטובוס וחיכה לאוטובוס הבא. האוטובוס השני הגיע, ושוב היה המקום תפוס.

המלווה ניסה לשכנע אותו שנראה שאין ברירה והם חייבים לעלות לאוטובוס. "אם לא נעלה כעת על האוטובוס לא נגיע בזמן למאפייה, וכל המאמצים להשיג מצות מתנור ראשון יהיו לריק. אולי כדאי לוותר על הקפיידא לשבת דווקא מאחורי הנהג?"

אבל רבי דוד חשב אחרת. "אני מעדיף לוותר על החומרא באפיית המצות, הוא ענה בחיך, "מאשר להיכשל בפגם בשמירת עיניים. כל שנה אני מקפיד על מצות מהודרים מתנור ראשון; השנה אזכה למצות מהודרות שלא הכשילו עבורם את העיניים!"

הם אכן נשארו לחכות, וגם באוטובוסים הבאים לא היה המקום הראשון פנוי. לאחר הרבה זמן שהמתינו הגיע אוטובוס נוסף ובו "המקום של רבי דוד" היה פנוי, ועליו הם עלו בכדי לאפות את ה'שמירת עיניים מצות'.

כשהם הגיעו לגבעת שאול הם מיהרו לעבר המאפייה, ולפליאתם הם מגלים שבגלל סיבה טכנית עדיין לא התחילו לאפות. ה'תנור ראשון' עמד וחיכה לרבי דוד!

כאלו מצות מהודרות עדיין לא היה אף פעם!

ניגון בין שמיים לארץ

אני מתגורר במונטריאל, ולפני תקופה הוצרתי לטוס לניו יורק לרגל שמחה משפחתית שערכו הורי.

לפני שיצאתי לדרך, ראיתי את הגליון שלכם, שם הוסבר בטוב טעם ודעת נושא השמחה בשמירת העיניים, ביאתם שם שהשמחה על הזכייה לשמור את העיניים אינו דבר צדדי, אלא זה ממש חלק אחד מהעיקרים בעבודה קדושה זו.

בנסיעתי על המטוס, היה לי סייעתא דשמיא שהמושב הסמוך אלי היה פנוי. חשבתי לעצמי שכנראה אני היהודי היחיד בכל המטוס, אף אחד לא רואה אותי, ואני הולך לשמור את העיניים רק בגלל שזהו רצון ה'. הרגשתי שמחה מופלאה על זכייה זו, עד שעשיתי לי ניגון על השמחה שיש ליהודי כשהוא זוכה להתגבר על נסיון.

מאז, בכל פעם שאני מזדמן למקום בו קשה לשמור את העיניים, אני שר לעצמי את הניגון הזה, וזה עוזר לי להתחזק ולהתגבר!

